

Протокол

№

гр. София, 09.09.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 09.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5324** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК на поименно повикване в 11,15 ч. се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ – Г. С. С. – редовно призован, се явява лично и с адв. Т., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ – МИНИСТЪРЪТ НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ – редовно призован, се представлява от юрк. К., с пълномощно по делото.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

СВИДЕТЕЛЯТ – Б. И. С. - директор на дирекция „Държавен протокол“ на МВнР – редовно призована, се явява.

СВИДЕТЕЛЯТ – Л. Д. К. - н-к на „Държавен церемониал“ при МВнР – редовно призована, се явява.

СТРАНИТЕ /поотделно/ – Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СТРАНИТЕ /поотделно/ – Да се пристъпи към разпит на свидетелите.

В залата бяха въведени свидетелите и съдът премина към снемане на тяхната самоличност.

Б. И. С., на 58 години, български гражданин, неосъждана, без дела и родство със страните по делото.

Л. Д. К., на 52 години, български гражданин, неосъждана, без дела и родство със страните по делото.

Г. Д. Г., на 47 години, български гражданин, неосъждан. без дела и родство със страните по делото

К. П. Х., на 39 г., български гражданин, неосъждан, без дела и родство със страните по делото.

СЪДЪТ Предупреди свидетелите за наказателната отговорност, носена за лъжесвидетелстване по реда на чл. 290 НК.

От съдебната зала се изведоха свидетелите с изключение на първата свидетелка Б. И. С.

СЪДЪТ премина към нейния разпит:

На въпроси на съда, свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ С.: Познавам жалбоподателя. Той е от моята дирекция, от отдела на г-жа К.. Той беше служител в единия отдел на Дирекцията, „Държавен церемониал“. Зная за станал инцидент между него и Г. Г., по който се води делото. Има известна предистория. Изслушвана съм пред дисциплинарния съвет. Аз съм директор на тази дирекция от 2019 г., а колегата С. дойде при нас 2021 г. като стажант. В отдел „Държавен церемониал“ беше стажът му и беше обучен от колеги, с които останахме с много добри впечатления. Дирекцията е голяма, имахме нужда и го назначихме. До този момент той мина и през конкурсна процедура, стана държавен експерт и съм изключително доволна от неговата професионална работа.

За конфликта между С. и Г. ще кажа това, което знам. Възникналият конфликт между тях се появи от някакво враждебно отношение помежду им, което по мое мнение е на лична основа. Лично аз, нищо не съм видяла. Г. пръв ми сподели, че С. се държи агресивно спрямо него. Разменяли са си псувни и обиди. Опитах се на няколко пъти да ги събера, за да се помирят. Пред мен С. се е извинявал няколко пъти и разбрах, че е бил провокиран с вербална агресия от страна на Г.. Разбрах го от двамата, когато ги извиках. След време бях решила, че е приключило това между тях. Междувременно, понеже в министерството имаме психолог, аз отидох и говорих с нея за ситуацията, като ѝ поисках съвет. Тя ме помоли тримата заедно да отидем при нея, и се нае да изготви след това препоръки. С. се съгласи, но Г. отказа.

Това беше година преди да се случи конфликта с боя. В този ден бях в президентството заедно с още колеги, имаше работно заседание. Първо ми се обади Г. Г., тогава вече той беше главен секретар и каза, че мой служител току-що го е набил на черния мрамор, това ми каза. След малко ми се обади и С. и каза, че си е изпуснал нервите и е ударил главния секретар. В момента, в който се върнах, ги извиках. Всъщност аз нямаше как да извикам главния секретар. Той беше събрал свидетели. Извикаха ме при Инспектората, беше отишъл вече при министъра, при началника на кабинета, навсякъде, докато аз говорех с колегата, който каза, че наистина съжалява, но отново ми каза, че е бил провокиран. Изпълнявал си е служебните задължения, влязъл е в служебния офис за да поръча кафе, но когато е влязъл, вътре е бил главният секретар, казал му е да напусне, че не иска да го вижда, че му е казал като го види да не се приближава, пак са разменили нецензурни реплики, да кажем псувни, но не мога да кажа, защото не съм присъствала. Това определено беше първият път, когато С. ми сподели, че не са му издържали нервите, защото в този момент, другият колега е намесил и баща му, като го е обидил и на С. не са му издържали нервите. След това вече бяхме призовани пред дисциплинарна комисия, пред министъра и дадохме обяснения.

На въпроси на адв. Т., свидетелят отговори:

Свидетелят: Г. препятствал паркинга за С., това го разбрах впоследствие. Сега Г. към момента е главен секретар, но на един предишен етап беше началник на нашата дирекция. С. е един от колегите, по отношение на които не мога да отправя никаква критика. Той е натоварен основно с

това да посреща гостите извън работно време и ги посреща с личния си автомобил, такива са условията при нас. Всички служители имат достъп до служебния паркинг и точно към момента на конфликта разбрах, че му е отнет достъпът от Г.. Не ми е известна причината и основанието. Достъпът се отнема за постоянно. Бил му отнет и достъпът до служебния офис, или така наречения „офис 210“. Това до онзи момент не ми беше известно, но стана ясно. Конфликтът е станал точно поради това, че С. е влязъл в офиса, а там е бил главният секретар и му е казал да не се приближава. Веднага след конфликта го разбрах и от двамата. С. без достъп до този офис не може да изпълнява служебните си задължения, тъй като ние обслужваме официални срещи и офисът е част от неговите служебни задължения. Г. нееднократно е заявявал, че тъй като е бил част от дирекцията има специално отношение към нея. Очевидно е, че чете цялата кореспонденция, която е на дирекцията и продължава да го прави. По принцип той е част от ръководството на министерството и има това право.

На въпроси на юрк. К. свидетелят отговори:

Свидателят: Не съм била пряк очевидец на никоя от случките. По отношение на С. от други служители в министерството категорично не е имало други оплаквания. Има един случай, за който от г-н. Г. разбрах, че имало оплакване от посланика на А., че С. не се е държал добре с него. При посрещане на голяма делегация на летището С. е бил изпратен да си изпълнява служебните задължения. Огромна делегация от А. с изисквания включително от страна на дипломати да стигнат до пистата. С. е застанал и е казал на азербайджанския посланик, че който и да му нареди, това няма как да го допусне, защото нямат право. Това е единственото оплакване, което съм чула по отношение на С., но то ми е предадено от Г.. След това често съм срещала посланика на А. и съм го питала и той е казвал, че няма никакъв проблем. Като действия, които да предприема по отношение на този случай, аз няма какво да направя, тъй като сигналът не е подаден от посланика и не го е потвърдил пред мен. Пред дисциплинарен съвет не си спомням да съм била питана, но ако съм била, вероятно съм отговаряла по същия начин.

СЪДЪТ освободи свидетеля, но същият остана в залата.

В залата беше поканен следващия свидетел Л. Д. К.

На въпроси на съда, свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ К.: Началник съм на отдел „Държавен церемониал“. Обслужваме всички представителни мероприятия с участието на министъра на външните работи, най-вече с негово участие. Обслужването включва цялостно обезпечаване на организацията. Г. С. беше в нашия отдел. Зная за конфликта, възникнал между С. и главния секретар. Разбрах го първо от главния секретар. Към онзи момент Г. още не беше главен секретар, беше началник на другия отдел в нашата дирекция, но С. не му беше подчинен. Дойде при мен и ми каза дали си представям как му се е изрепчил моят служител. Разказа ми за какво става въпрос, но от негова гледна точка, която според мен е била първата проява на някакъв сблъсък помежду им.

На въпроси на адв. Т., свидетелят отговори:

Свидателят: Нашата административна структура така работи, че показаните резултати имат и документално проявление. Това означава, че имаме опция за материално стимулиране на служителите, при добри резултати, за съответно тримесечие, а и се прави годишна оценка. Оценките на С. винаги са най-добрите. Преди това оплакване от неговата работа не са ми известни. Ако мога да кажа, той си изпълнява повече от отлично служебните задължения.

На въпроси на съда, свидетелят отговори:

Свидателят: С. никога не е ползвал служебен автомобил или поне не ми е известно. Той ползваше личния си автомобил при изпълнение на служебните си задължения. Научих, че е лишен от правото на паркиране в служебния паркинг от него самия. Той ми каза, но според мен ми го каза

много късно, много след отнемането му на достъпа. Каза ми го ден или два преди да съм призована от дисциплинарния съвет на министерството. За други конфликти между Г. Г. и С. не съм знаела до момента, докато Г., тогава в съседния кабинет, не ми чукна на вратата за да ми каже. Това беше за пръв път.

На въпроси на адв. Т., свидетелят отговори:

Свидетелят: Доколкото ми е известно, имаше още едно, второ проявление на конфликтна ситуация, след достъпа до паркинга, между Г. и С. и това беше достъпа до офис 210. Единственото оторизирано лице да го направи, да му забрани достъпа, е Г. Г., в качеството му на главен секретар. Офис 210 е офис, който е точно срещу кабинета на министъра на външните работи и в него работи служител от моя отдел. При изпълнение на служебните си задължения С. в голяма част от работата си трябва да посещава този офис. Той обезпечаваше подредбата на всички на срещи: подредбата на табелките, настаняването на гостите и без посещение на този офис това не може да стане, тъй като офисът отговоря за другия елемент от срещата, а именно обезпечаването на напитки: кафе, чай. Обслужващият сервитьор винаги работи в колаборация с някой от нашите служители. Има сервитьор, а С. или който и да е друг, трябва да е в непосредствена комуникация с този сервитьор. След като Г. Г. стана главен секретар, подчертано мога да кажа, че продължи да проявява интерес по отношение на дейността на дирекцията. Следи деловодната система. Лесно е да се види защото има едно поле „хистори“. Там се вижда кой е влизал и се виждаше, че той проявява интерес, което е странно. Той е главен секретар, но няма нищо общо с нашата професионална дейност и съм убедена, че има лични причини, защото иначе не би го правил.

На въпроси на юрк. К. свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ: Друг път никой не ми е споменавал и не съм чувала за друг вид агресия. За всичко съм давала сведения пред Дисциплинарния съвет. По отношение на личните оценки, С. почти винаги е получавал оценка 1, което е най-високата оценка, изключително изпълнение. На никоя случка не съм била очевидец. По отношение на достъпа до офис 210, не ми се е оплаквал лично. Разбрах от Г. Г. за първия случай, а за втория, за офиса станах неволен свидетел. Бях в политическия кабинет, когато се обсъждаше този конфликт.

СЪДЪТ освободи свидетеля, но същият остана в залата.

В залата беше поканен следващия свидетел Г. Д. Г.

На въпроси на съда, свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ Г.: Главен секретар съм от май месец 2024 г. Преди това бях началник отдел „Дипломатически протокол“. С. не ми е бил подчинен, освен в случаите, в които съм замествал директора, тогава ми е бил подчинен, защото по силата на заповед замествам директора и тогава цялата дирекция ми е подчинена. С. го познавам от три години, откакто се върнах. Отношенията ми с него са каквито са ми и с останалите служители в министерството. Аз съм в йерархична структура. Не ми е известно за какво се води делото.

СЪДЪТ разясни на Г. Г. за какво се води делото.

На въпроси на юрк. К., свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ: На 19.02.2025 г. отидох на работа и събрах колегите на оперативка в стая 210, известна като офис 210. Там се подготвят кафетата за официалните срещи. Събрах някои от колегите: К. Х., после К. В. и обсъждахме предстоящата среща, която в момента не помнех. В този ден имах среща и уточнявахме как ще протече: кой как ще сервира кафетата, това е регулярна практика.

Лицето С. нахлу в стаята и аз го помолих да излезе, тъй като пречеше на разговора ни. Той влезе и му казах: моля те, излез. После той каза какъв си ти, че ще ми кажеш къде да ходя. Той не поиска

да излезе и го помолих повторно, а той отново не излезе. На третия път се приближи до мен на разстояние нос в нос, на един сантиметър, така че да усещам дъха му и му казах, че мястото му не е тук, защото разговорът е професионален и не го засяга. Аз съм бил началник и разговора, освен засягане предстоящите срещи, този отдел има и ежедневни и периодични казуси, които обсъждахме, а той не е от този отдел. Това не е обща стая, това е офис, който е служебно помещение на К. Х.. Това помещение се ползва за подготовка на срещата на министерството, но всяко едно помещение има определен ползвател. Аз като главен секретар, имам достъп навсякъде. В офис 210 ползвател е само К. Х. и като такъв той е отговорен за подготовката на срещите на министерството. Сервитьор е и сервира кафето, а С., каквото му се възложи като работа. В този ден не съм му възлагал на него задачи. С. започна да ме напада с думи: „ще ти еба майката; „жена ти я ебат разни други хора в чужбина“, каза че ще ебе баща ми, дъщеря ми, и аз го попитах дали си няма приятелка, щом има такива желания. Това много го вбеси и ми каза, че ще ме намери на улицата и ще ме убие. Каза ми да излезем навън да се разправяме, за да не се бием там. Аз му казах, че нямам работа с него. Ръководство съм и мога да му кажа какво да прави, ако се налага, но в случая няма такава нужда. Тогава той ме хвана за гушата с две ръце, за да ме души. Докато се карахме аз извиках охраната. Докато се карахме дойде първият от охраната и тръгна да го обуздава. Като вземем предвид корпулентната му физика, охраната не можа да го удържи и падна на земята. След това дойде вторият от охраната, а аз поисках да излизам. Тогава С. ме хвана, блъсна ме на стената и започна отново да ме души. Охраната се опитваше да го спре, не да ни разтървава. Аз стоях пасивен и не участвах, не бих си позволил да отвърна на когото и да било. Само той физически налиташе. След като го избутаха настрани, С. с ругатни избяга.

По-късно аз имах среща – от тези, които са предварително определени и се водят в един календар. Отидох на мястото на срещата. В МВнР има официално пространство, където са залите за срещи. Отидох да огледам дали са запалени лампи, климатик, вода дали има и т. н. С. има поглед върху програмата, знаеше че съм там, и дойде, за да ме намери в залата. Казах му, че е досаден и да си ходи и да ме остави на мира. После той каза „Х. да се сбием. Душа те, ти не си ли мъж, бъди мъж.“ Поисках да го заобиколя и да си тръгна, но излизайки, той беше зад мен и ми нанесе удар в главата: в челото, над дясната вежда и в скулата, след което съм загубил съзнание. Когато си отворих очите и лежах с лице към земята, виждах крака му, който върви към мен. К. се опитваше да го спре за да не ми счупи главата. Секретарката на министъра стоеше отсреща, беше свидетел на всичко и после ми разказа, че е помислила, че съм умрял. След това, това беше разказано на Б. С., неговия директор.

На въпроси на съда, свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ: В министерството има правилник за пропускателния режим, за който отговаря главният секретар за изпълнението и контрола. Няколко звена, между които и дирекция „Държавен протокол“, служителите на които имат непрестанен достъп за автомобилите си и личен достъп с техните си. Упоменато е, че имат право на постоянен достъп, 24 часа, защото иначе от 6,00 сутринта до 22,00 ч. вечер е допустимо да влизат автомобилите и служителите, а нощем и събота и неделя не могат. „Държавен протокол“ имат право денонощно. На някои нива, като началник отдел и директор и ръководство на министерството, се дава достъп на автомобилите когато системата отчита, че няма места за паркиране и обикновеният служител не може да влиза с автомобила си, поради това. За да улесним ръководството

и директорите им даваме достъп. Поради някаква причина, не мога да кажа каква, С. е получил достъп на ниво директор. Това не му е нужно. Установил съм, че ежедневно той излиза по лични причини, като съм го търсил и не е бил на мястото си. Търсил съм го, не ми е отговарял и това съм го казвал на началника му. Установил съм, че регулярно излиза. Служебно зная кога излиза. Дирекцията има зачислен автомобил, с който се върши работата, но се заявява предварително. Беше ми споделено от охраната, че когато С. влиза в паркинга, той спира в средата, където пречи. Споменали са ми два пъти, че спира произволно. Тогава предложих да мине на ниво като всички служители. Да му се спре това удобство да излиза и влиза когато си реши с личния си автомобил, това не е забранен достъп. Ако има случай, в който служебният автомобил е зает, тогава се дава заявка към гаража, към общите коли, но може да е извършвал служебна дейност с личния си автомобил, но не ми е известно, аз не съм му давал такива задачи.

По отношение на офис 210, С. не е имал забрана. Има ред, това, че редът е нарушен с годините, на мен ми е възложено да го възстановя. Офис 210 се използва за подготовка на срещите на министерството. Всички от охраната имат достъп навсякъде, за да може да обхождат. Министърът също, главният секретар също, директорът на дирекция има достъп до всички помещения, които ползва дирекцията, началникът на отдел имат достъп, защото са началници. На всички останали стаите са индивидуални и това е стая на сервитьора и не може всеки да влиза там.

На въпроси на юрк. К., свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ: Свидетели на случката с боя бяха К. В., двама от охраната, които дойдоха и сервитьорът. Някои от тях са дългогодишни служители, като първият от охраната. Те бяха стъписани и ми го споделиха после. Неведнъж С. се е държал агресивно. През 2022 г. ноември направих забележка на С., тъй като беше оставил пълен пепелник с фасове, а в министерството няма право да се пуши. В офис 210 го беше оставил. Обадох му се по телефона и му направих забележка. Той пуши там и тогавашния сервитьор ми каза. С. дойде и каза: „ти какъв си да ми говориш бе, нещастен книжен плъх, ще те намеря отвън и ще те пребия“. Той си запали фас и започна да ми духа в носа. Отидох при директора и тя ги извика него и началник отдела. Започна дълъг разговор, в който директора се опита да изясни ситуацията. Получих същите псувни, същите нападки и закана за саморазправа, а началникът му беше до него, галеше го и му казваше да се успокои, че бил млад човек. Помолих директора да вземе отношение, но тя каза, че не иска да има разпавии и нещата приключиха. След това много пъти сме се срещали и не сме имали разпавии, освен в случаите, когато съм бил заместващ директора. Имам към всички млади хора еднакъв подход. Със С. не сме

имали пререкания, но при разминаване той целеустремено ме гледаше втренчено и ходеше срещу мен. Веднъж не го заобиколих и получих рамо и сблъскване. Б. С. го беше видяла. Гледа ме така, за да ме провокира. Аз нямам обяснение и причина, може би защото той така се държи, с улично поведение е, допускам че на улицата така са го научили.

Когато бях изблъскан, бяхме заедно с директора и тя каза, че го усеща как мирише на алкохол, беше преди обяд. Той регулярно мирише на алкохол, а това не е допустимо на работно място. Не съм присъствал на следващото, но пред министъра на външните работи се сбива в дискотека защото се напил. Това са разкази от самия министър С. С., че се сбил в пиано бар „И.“. Винаги съм защитавал младите, но една вечер ми се обади, тъй като не му е било удобно да се обади на прекия си началник и ми каза, че е агресирал посланика на А.. На първо място, ние не трябва да оронваме престижа на министерството. Трябва да се съобразяваме с правата, привилегиите и имунитетите на дипломатическия корпус и когато сме изпратени на място, където се посреща делегация, трябва да съдействаме в максимална степен. С. ми се обади и каза, че май се случило нещо и той го напсувал. Попитах го дали си е мълчал, а той отговори, че му е казал да си гледа работата. Казах му, че трябва да си мълчи, а той каза че щял да го набие. На следващия ден тази делегация дойде в министерството. Бяха се оплакали на директора и на политическия ни кабинет, устно. Обсъдихме това с директора и поех ангажимента да разговарям с посланика, за да защитим служителя. После посланика каза, че ще подаде писмено възражение срещу поведението на С., но той не подаде, тъй като го помолих да не подава такова. Всичко това съм разказвал пред дисциплинарния съвет.

На въпроси на адв. Т., свидетелят отговори:

Свидателят: За инцидента с боя отидох да ме освидетелстват в болница „Л.“. Не съм потърсил лечение, защото се съвзех. Това бяха два удара, които отшумяха. Болничен не съм ползвал не ползвам за нищо.

Със С. веднъж бяхме заедно на морето на Св. К. и Е. на командировка, съпровождайки дипломатическия корпус. На връщане пътувахме заедно с шофьора и колата на дирекцията и аз споменах, че трябва да си сменям маслото. С. каза да отида в техния сервиз, сервиза на родителите му и да го сменя там. Аз му отговорих, че мога да отида да ползвам базата, но сам си правя нещата, а той каза че и други колеги ходят там. Отидох с дъщеря си, неделя беше, и си смених маслото, като си бях взел каквото ми е нужно. Казах му да си почистя, а С. каза, че сам ще почисти и си тръгнах. Там имаше и други хора, майка му, баща му. На двата удара, които ми беше нанесъл имаше очевидец и това беше К. Х..

СЪДЪТ освободи свидетеля, но същият остана в залата.

В залата беше поканен следващия свидетел К. П. Х.

На въпроси на съда, свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ Х.: Работя в Дирекция „Държавен протокол“ от миналата година. Зная за конфликт между С. и Г. Г., бях очевидец. Около 10 часа сутринта в офис 210, в който се обезпечават срещите. Там бяхме аз, Г. Г. и К. В.. Обсъждахме работния процес. В същия ден имаше среща, която трябваше да се зареди предварително с води и обсъждахме какво следва като работа, кой ще пристига. От мен се изиска да бъде заредена залата с води, а после като дойдат гостите с кафе. В офиса влезе С. и попита нещо свързано за залата, не помня какво беше, но му отговорих, после Г. Г. му каза да излезе от стаята, после последваха вербални нападки, първоначално само от страна на С.. С. го попита кой е той, че ще му каже да излезе от стаята, какво ще направи ако не излезе. Г. Г. звънна на охраната да дойде. Имаше нецензурни обиди от страна на С. към Г., който беше доста хладнокръвен. После и той връщаше, но само лично към С., не намесваше семейството му. Само С. намеси семейството на Г.. После С. хвана Г. за гушата и го буташе. Първият от охранителите, Д. Д. дойде, но С. го избута и охранителят падна назад. Дойдоха още четири или пет други охранители. Излязохме всички извън офиса, но пак имаше обиди. С. се обърна към Г. като му каза „Какъв мъж си, аз те хващам за гърлото, а ти не правиш нищо“ и го опря в стената. Охраната ги разтърва и приключи.

Следващият път, отново бях свидетел. Отново ситуацията беше в офис 210. Г. беше при мен, доколкото помня имаше среща и му казаха да изчака малко и той изчака при мен. Почука се на вратата и беше С.. Казах му, че не е удобно за влезе, предвид предходната ситуация. Той ме избута и пак започнаха словесни нападки, след което С. с юмрук двукратно удари Г. отстрани на челюстта. Г. падна, около 2-3 минути не помръдваше. Озовахме се пред офиса със С., защото го избутах. Излезе секретарката на министъра, един от охраната, а С. си тръгна. През това време Г. се беше свестил, идваше в съзнание, след което си тръгна. За тези факти съм викан и съм давал сведения пред дисциплинарния съвет.

На въпроси на адв. Т., свидетелят отговори:

СВИДЕТЕЛЯТ: Аз видях ударите, бях отстрани, перпендикулярно на тях на около 20 сантиметра. Г. не извършваше никакви движения спрямо С., не се е и предпазвал. С. обиждаше с псувни Г., който само му отвръщаше, че явно си пада по възрастни, щом се обръща с нападки към родителите му, а не лично към него. В един момент С. намеси и жена му и тогава застанах между тях, за да не се стигне до физически контакт, но се стигна.

В офис 210 не се пуши. Аз не пуша, там е забранено и никой не пуши. Ако гост иска да пуши, излиза на терасата.

При падането си Г. падна настрани, към мен. След падането аз избутах С. и излязох навън.

СЪДЪТ освободи свидетелите, които напуснаха съдебната зала.

ЮРК. К. – По отношение на наведените днес факти, моля да ми дадете срок за да представя справка за вътрешните правила на министерството, както и справка за това, кой има право и какъв достъп да ползва, както и за офис 210.

АДВ. Т. – Не намирам връзка с предмета на доказване, нарушението не визира никакво отклонение. Нарушението не е свързано с ползването на служебния паркинг и не визира спазване или отклонение от вътрешните правила

ЮРК. К. – По отношение на офис 210, вътрешните правила не мога да ги кажа и поради това искам да представя справка.

АДВ. Т. – Има отношение, но не конкретно към предмета на доказване, но няма пречка да се изясни и този въпрос.

СЪДЪТ счита, че искането на процесуалния представител на ответника е относимо. От значение за спора е кой има право на достъп до процесното помещение 210, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА възможност на ответника, да представи до следващото съдебно заседание справка вътрешните правила за достъп до помещение 210, включително и за паркинга, както и дали има заповеди, които лично да забраняват на С. достъпа.

СЪДЪТ за събиране на доказателства

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 21.10.2025 г. от 11,00 ч., за която дата и час, страните – уведомени от днес.

Протоколът изготвен в съдебно заседание, което приключи в 12,42 ч.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: